

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1983/2023
28.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4363/22 од 13.01.2023. године, у седници одржаној 28.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4363/22 од 13.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4363/22 од 13.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2238/20 од 20.09.2022. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио код тужене у периоду од 01.04.2014. године до 31.10.2021. године исплати укупан износ од 1.727.613,64 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 208.980,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4363/22 од 13.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Према члану 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да питање накнаде штете запосленом, због престанка радног односа, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, а код утврђења да надлежни орган тужене није поново одлучио о радном статусу тужиоца након што је управни суд поништио решење о његовом престанку радног односа. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредбе члана 191. Закона о раду, која је у конкретном случају примењена. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете (на име разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио у утуженом периоду) поднета је 14.09.2020. године. У тужби је била означена вредност предмета спора на 900.000,00 динара. Поднеском од 22.03.2022.године, тужилац је објективно преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на укупан износ од 1.727.613,64 динара (14.703 евра).

С обзиром на то да вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић